

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **Fakultní nemocnice Královské Vinohrady**, IČO: 00064173
sídlem Šrobárova 1150/50, 100 34 Praha 10

zastoupené advokátem JUDr. Jaromírem Bláhou
sídlem Prvního pluku 206/7, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 6. 2021,
č. j. 22728/21/5000-10611-712507,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 6. 2021, č. j. 22728/21/5000-10611-712507, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Jaromíra Bláhy, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně podala dne 5. 8. 2021 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) žalobu proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 6. 2021, č. j. 22728/21/5000-10611-712507 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí – platební výměr č. 8525058/2019 Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 11. 2019, č. j. 8525058/19/2000-31473-107766, jímž byl vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 627 264 Kč (dále jen „platební výměr“).
2. Porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) se žalobkyně dle správce daně dopustila tím, že nesprávně stanovila hodnotu veřejných zakázek a porušila tak § 13 a § 15 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a § 19 a § 21 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“), když opakovaně vybírala dodavatele totožného plnění na základě výběrového řízení mimo rámec zákona o veřejných zakázkách a zákona o zadávání veřejných zakázek.

II. Napadené rozhodnutí

3. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně dne 4. 12. 2019 odvolání evidované pod č. j. 9079916/19 (dále jen „odvolání“).
4. Žalobkyně předně namítala nesprávný právní výklad § 13 a § 15 zákona o veřejných zakázkách a § 19 a § 21 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobkyně měla za to, že pokud zákon o veřejných zakázkách a zákon o zadávání veřejných zakázek připouští uzavírání smlouvy alespoň na dobu 12 měsíců a z podkladů předložených žalobkyní správci daně vyplynulo, že žalobkyně při svém postupu dodržovala zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace dle § 6 zákona o veřejných zakázkách, nemohlo dojít k porušení § 13 a § 15 zákona o veřejných zakázkách a § 19 a § 21 zákona o zadávání veřejných zakázek ani k neoprávněnému použití jiných peněžních prostředků státu. Žalobkyně poukazovala na nesprávný závěr správce daně o tom, že měla uzavřít s dodavatelem smlouvu na dobu neurčitou, neboť zákon o veřejných zakázkách ani zákon o zadávání veřejných zakázek dle názoru žalobkyně takovou povinnost neukládá. Zároveň se žalobkyně domnívala, že takovým postupem by jednala potencionálně ne hospodárně, neboť by cenu „fixovala“ bez možnosti reagovat ať již na provozní změny či vývoj cen poptávaného plnění na trhu.
5. Dle žalobkyně správce daně přezkoumatelným způsobem nevyjasnil, v čem neshledává důvodnými argumenty žalobkyně ohledně přípustnosti uzavírání smluv na dobu 12 měsíců, uvedené ve vyjádření ze dne 15. 10. 2019, evidovaném pod č. j. 8049852/19 (dále jen „Vyjádření“) proti výsledku kontrolního zjištění, s nímž byla seznámena dne 4. 10. 2019 protokolem o ústním jednání č. j. 7816261/19/2000-31473-107766 z téhož dne (dále jen „Kontrolní zjištění“), a o jaké ustanovení zákona opírá svůj závěr, že smlouvy na poskytování logistických služeb měly, respektive musely být uzavřeny na dobu neurčitou. Žalobkyně rovněž namítla, že správce daně neuvedl, jaké konkrétní povinnosti stanovené právním předpisem byly porušeny. V podaném odvolání žalobkyně dále poukázala na nesprávnou aplikaci § 44 a § 44a zákona o rozpočtových pravidlech při stanovení výše

odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně uvedla, že správce daně uplatnil nepřiměřeně zjednodušující postup, když v případě svého závěru ohledně předběžné otázky v podobě porušení povinností konstatoval porušení rozpočtové kázně v celém rozsahu dotčených vynaložených prostředků za přezkoumávané období 2016–2018, respektive když veškeré dotčené výdaje prohlásil bez dalšího za výdaje vynaložené v rozporu s právními předpisy.

6. Žalobkyně dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) konstatovala, že ani samotná skutečnost, že při vynakládání příslušných prostředků došlo k porušení rozpočtové kázně (což však žalobkyně odmítala), ještě neznamená, že by musel být uložen odvod do státního rozpočtu v plné výši celého plnění, jehož se příslušné porušení právních předpisů týkalo.
7. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 9. 6. 2021. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v rámci zkoumání hlediska časového je třeba posoudit předmětné veřejné zakázky z hlediska jejich časové souslednosti. Žalovaný proto vyvodil, že se jedná o opakující se dodávky spotřebního zdravotnického materiálu, jež probíhaly kontinuálně od 31. 7. 2014 do 31. 12. 2020. Dále žalovaný k tvrzení o transparentnosti zadávacího řízení konstatoval, že se žalobkyně nezádním předmětné veřejné zakázky v některém ze zadávacích řízení podle ustanovení § 21 zákona o veřejných zakázkách dopustila rovněž porušení zásady transparentnosti, neboť způsobem provedení výběrového řízení mimo režim zákona o veřejných zakázkách a zákona o zadávání veřejných zakázek došlo k narušení konkurenčního prostředí mezi dodavateli.
8. K tvrzenému nevypořádání se se všemi argumenty obsaženými ve Vyjádření a k nedostatečnému vymezení porušení povinností žalovaný poukázal na skutečnost, že ze Zprávy o daňové kontrole ze dne 8. 11. 2019, č. j. 7816367/19/2000-31473-107766 (dále jen „Zpráva o daňové kontrole“) je zřejmé, jakého konkrétního porušení se žalobkyně dopustila. Žalovaný dále uvedl, že se správce daně vypořádal se všemi argumenty žalobkyně obsaženými ve Vyjádření, a to na str. 9–11 Zprávy o daňové kontrole. Ve vztahu k námitce žalobkyně vztahující se k nepřiměřeně zjednodušujícímu postupu žalovaný uvedl, že nebyl dodržen postup při zadávání veřejné zakázky stanovený v § 6 zákona o veřejných zakázkách, a proto se týká tento postup celé veřejné zakázky.
9. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobkyně zahájila zadávací řízení nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Centrální zajištění logistických služeb“ zadávané v otevřeném řízení podle § 27 zákona o veřejných zakázkách uveřejněním dne 9. 10. 2014 ve Věstníku veřejných zakázek a dne 14. 10. 2014 v Ústředním věstníku Evropské unie (dále jen „zrušená nadlimitní veřejná zakázka“), přičemž smlouva měla být uzavřena na dobu určitou, a to na dobu 4 let od uzavření smlouvy. Dne 17. 7. 2015 bylo zadávací řízení na tuto veřejnou zakázku žalobkyní zrušeno, a to na základě ekonomické analýzy, kdy nové vedení žalobkyně rozhodlo, že již nemá z ekonomických důvodů o službu poptávanou v předmětném zadávacím řízení zájem.
10. Žalovaný uzavřel, že se ztotožnil se závěrem správce daně, že žalobkyně neoprávněně použila jiné peněžní prostředky státu tím, že rozdělila veřejnou zakázku a uhradila faktury dodavateli, který nebyl vybrán v řádně provedeném výběrovém řízení podle zákona o veřejných zakázkách a zákona o zadávání veřejných zakázek. Následně žalovaný poukázal

na skutečnost, že se žalobkyně v průběhu výběrového řízení na jednotlivé zakázky dopustila pochybení způsobilého ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a proto se v tomto případě nemůže jednání správce daně posuzovat jako příliš formalistické. Závěrem napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že za zjištěné pochybení byl správcem daně dle § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně v souladu s Pokynem Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-38 ze dne 6. 12. 2018, č. j. 74816/18/7500-30091 (dále jen „Pokyn D-38“). Odvod ve výši 25 % z částky použité na úhrady plnění z těchto zakázek za kontrolované období je dle žalovaného přiměřený míře závažnosti zjištěného pochybení.

III. Žaloba

11. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. *První žalobní námitkou* žalobkyně namítala, že dle § 13 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen při stanovení předpokládané hodnoty sečíst předpokládané hodnoty obdobných nebo souvisejících služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období (tedy 12 měsíců), přičemž žalobkyně prokazatelně postupovala vždy v souladu s tímto pravidlem, když veřejné zakázky na logistické služby nikdy nebyly soutěženy na dobu kratší než 12 měsíců. Žalobkyně dále uvedla, že rovněž z § 19 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek mj. plyne, že smlouvy na plnění veřejné zakázky na pravidelně pořizované nebo trvající dodávky nebo služby mohou být uzavírány na dobu minimálně 12 měsíců s tím, že pokud by byly uzavírány na dobu kratší (např. tři smlouvy během jednoho roku každá na dobu 4 měsíců), musí zadavatel již při uzavření první smlouvy vycházet pro stanovení předpokládané hodnoty zakázky z plnění, které bude pořizováno za celý rok. S odkazem na judikaturu NSS a odbornou komentářovou literaturu pak žalobkyně vyvodila, že rozhodným obdobím pro určení, zda je dána časová souvislost, je rozpočtový rok. Z výše uvedeného je dle žalobkyně zřejmé, že časová souvislost je dána, pokud je plnění pro zadavatele uskutečňováno ve stejném časovém období, kterým je rozpočtový rok, což u smluv uzavřených mezi žalobkyní a poskytovatelem logistických služeb není naplněno.
12. Dle tvrzení žalobkyně, uvedeného ve *druhé žalobní námitce*, finanční plnění od 1. 8. 2014 do 31. 12. 2016 včetně plnění vycházejících z dodatků ke Smlouvě ze dne 31. 7. 2014 (dále jen „VZMR 1“) činilo v součtu 1 658 900 Kč bez DPH a není tak pravdou tvrzení žalovaného, že došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity, neboť v rámci VZMR 1 nepřesáhl objem plnění částku 2 000 000 Kč bez DPH. Dále se dle žalobkyně nezakládá na pravdě ani tvrzení žalovaného vztahující se k plnění od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 (dále jen „VZMR 2“), k plnění od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 (dále jen „VZMR 3“) a k plnění od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2020 (dále jen „VZMR 4“). Kontrola ze strany správce daně se týkala období od roku 2016 do roku 2018, přičemž VZMR 4 se vztahovala k období let 2019 a 2020, jedná se tudíž o odlišné časové období. K VZMR 2 a VZMR 3 žalobkyně uvedla, že ani ve svém součtu ve výši 1 380 000 Kč bez DPH nepřesáhly zákonem stanovený limit ve výši 2 000 000 Kč bez DPH, a proto ani v tomto ohledu nedošlo ze strany žalobkyně k porušení zákona o zadávání veřejných zakázek.
13. Ve *třetí žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je stíženo vadou zmatečnosti, když žalovaný v rámci své argumentace nelogicky a bez bližšího vysvětlení směšuje zakázky na dodávku spotřebního materiálu a zakázky na logistické služby. V části napadeného rozhodnutí věnující se problematice předpokládané hodnoty jednotlivých

zakázek na logistické služby poměřuje žalovaný tuto hodnotu s objemem dodávek spotřebního zdravotnického materiálu, čímž značně přesahuje argumentační linii obsaženou v rozhodnutí správce daně.

14. Čtvrtou žalobní námitkou žalobkyně namítala, že stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně je nedůvodné a nepřiměřené. Žalobkyně uvedla, že nelze připustit, že byl splněn předpoklad pro kvalifikaci poskytnutého plnění jako neoprávněného použití peněžních prostředků státu ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, tj. že došlo k porušení povinnosti stanovené právním předpisem (zde snad § 13 a § 15 zákona o veřejných zakázkách, resp. § 19 a § 21 zákona o zadávání veřejných zakázek), nicméně žalobkyně podotkla, že žalovaný ani správce daně vůbec neuvedli, jaké konkrétní povinnosti stanovené právním předpisem měla žalobkyně vlastně porušit. Žalobkyně se neztotožnila se striktním závěrem žalovaného, že v zásadě jakékoliv porušení právních předpisů při vynakládání veřejných prostředků je automaticky porušením rozpočtové kázně.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 10. 2021 zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí, na níž setrval K námitce žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí směřuje zakázky na dodávku spotřebního materiálu a zakázky na logistické služby uvedl, že v daném případě vycházel z předmětu plnění veřejných zakázek, kterým bylo poskytování logistických služeb spočívající v převzetí spotřebního zdravotnického materiálu včetně dezinfekcí a infuzí specifikovaného v příloze smlouvy, následná konsolidace a kompletace spotřebního zdravotnického materiálu v centrálním (konsignačním) skladu a jeho následné dodání do stanic v množství určeném žalobkyní na základě dílčích objednávek. Z napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že se jednalo o logistické služby související s dodávkami spotřebního zdravotnického materiálu v kontrolovaném období.

V. Další podání účastníků

16. V podání ze dne 7. 4. 2022 se žalobkyně vyjádřila k vyjádření žalovaného ze dne 22. 10. 2021 (dále jen „replika“). Žalobkyně zopakovala tvrzení již uvedená v žalobě a v odvolání proti platebnímu výměru. Nad rámec dřívější argumentace se důrazně ohradila proti tvrzení žalovaného, že výběru dodavatele nepředcházelo žádné transparentně provedené zadávací řízení zajišťující výběr nejvhodnějšího dodavatele a že nebylo zjištěno, jakým způsobem žalobkyně stanovila předpokládanou hodnotu plnění. Již v rámci dokumentu nazvaného Námitky proti protokolu o kontrole č. j. MZDR/49768/2018/KON, ze dne 25. 03. 2019 (tento dokument žalobkyně rovněž doložila k podané replice), kdy tento dokument ze dne 10. 4. 2019 adresovala žalobkyně Ministerstvu zdravotnictví ČR, se žalobkyně s vysvětlením výběru nejvhodnějšího dodavatele a stanovením předpokládané hodnoty plnění podrobně vypořádala.
17. V podání ze dne 12. 10. 2023 se žalovaný vyjádřil k replice žalobkyně ze dne 7. 4. 2022. Žalovaný předně uvedl, že v replice citovaný dokument „Námitky proti protokolu o kontrole č. j. MZDR/49768/2018/KON ze dne 25. 3. 2019“ žalobkyně správci daně nedoložila, kdy tento není součástí spisové dokumentace, proto se k němu nemohl správce daně vyjádřit ve Zprávě o daňové kontrole č. j. 7816367/19/2000-31473-107766. Žalobkyně tento důkazní prostředek nedoložila ani v rámci odvolacího řízení ani k podané žalobě.

VI. Jednání před soudem

18. Při jednání konaném dne 22. 11. 2023 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
19. Žalobkyně odkázala na obsah žaloby a repliky a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
20. Žalovaný poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na němž setrval, a na obsah vyjádření k žalobě a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
21. Návrhy na provedení důkazů soud zamítl, neboť se převážně jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a dále o listinu (*námítky proti protokolu o kontrole MZ ČR*), jejíž provedení shledal soud pro rozhodnutí ve věci nadbytečným. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
24. Dne 23. 8. 2019 zahájil správce daně dle § 87 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) u žalobkyně daňovou kontrolu (dále jen „daňová kontrola“). Předmětem daňové kontroly byla kontrola za účelem zjištění skutečností rozhodných pro správné zjištění a případné stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 a 44a zákona o rozpočtových pravidlech při použití jiných peněžních prostředků státu v letech 2016, 2017 a 2018. Daňová kontrola byla zahájena na základě a v rozsahu písemnosti Ministerstva zdravotnictví označené jako „Předání kontrolních zjištění dle ust. § 18 odst. 2 zákona č. 320-2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole) ve znění pozdějších předpisů“ č. j. MZDR 49768/2018-8/KON ze dne 26. 4. 2019.
25. V rámci provedené daňové kontroly správce daně zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 31. 7. 2014 se společností NemLog a.s. smlouvu o poskytování logistických služeb, jejímž předmětem bylo vést pro žalobkyni správu konsignačních zásob ve skladu provozovaném poskytovatelem služeb a fyzický pohyb zboží dle sortimentu uvedeného v příloze smlouvy, se vstupem zboží od žalobkyni určených dodavatelů a zajištěním logistických služeb. Cena byla stanovena ve výši 57 800 Kč bez DPH měsíčně. Doba trvání smlouvy byla sjednána na

dobu určitou, a to do 31. 12. 2014 a dodatky č. 1–4 byla doba trvání smlouvy prodloužena až do 31. 12. 2016 (VZMR 1).

26. Dne 23. 12. 2016 byla mezi žalobkyní a NemLog a.s. uzavřena smlouva o poskytování logistických služeb na období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017, přičemž odměna byla sjednána ve výši 57 500 Kč bez DPH měsíčně (VZMR 2).
27. Další smlouva o poskytování logistických služeb byla mezi žalobkyní a NemLog a.s. uzavřena dne 22. 12. 2017, a to na období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018, přičemž odměna byla sjednána ve výši 57 500 Kč bez DPH měsíčně (VZMR 3).
28. Na období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2020 uzavřela žalobkyně a NemLog a.s. smlouvu o poskytování logistických služeb dne 3. 1. 2019, přičemž odměna byla sjednána ve výši 57 500 Kč bez DPH měsíčně (VZMR 4).
29. Žalobkyně byla seznámena s výsledkem daňové kontroly Kontrolním zjištěním, ke kterému podala Vyjádření. Vyjádřením nedošlo ke změně výsledku Kontrolního zjištění. K ukončení daňové kontroly došlo projednáním Zprávy o daňové kontrole a podpisem protokolu k projednání Zprávy o daňové kontrole č. j. 7816309/19/2000-31473-107766. V důsledku konstatování porušení rozpočtové kázně vydal správce daně platební výměr, kterým vyměřil odvod do státního rozpočtu ve výši 627 264 Kč. Předmětný platební výměr byl doručen do datové schránky žalobkyně dne 13. 11. 2019. Žalobkyně podala proti platebnímu výměru dne 4. 12. 2019 odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno shora.
30. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
31. Dle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, „[z]adavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.“
32. Dle § 12 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách „[v] veřejnou zakázkou malého rozsahu se rozumí veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota nedosáhne v případě veřejné zakázky na dodávky nebo veřejné zakázky na služby 2 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty [...]“.“
33. Dle § 13 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách „[p]ředpokládanou hodnotou veřejné zakázky se pro účely tohoto zákona rozumí zadavatelem předpokládaná výše peněžitého závazku vyplývající z plnění veřejné zakázky, který je zadavatel povinen stanovit pro účely postupu v zadávacím řízení před jeho zahájením. Při stanovení předpokládané hodnoty je vždy rozhodná cena bez daně z přidané hodnoty.“
34. Dle § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách „[z]adavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v tomto zákoně.“
35. Dle § 13 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách „[p]ři stanovení předpokládané hodnoty je zadavatel povinen sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období. To neplatí pro dodávky nebo služby, jejichž jednotková cena je v průběhu účetního období proměnlivá a zadavatel tyto dodávky nebo služby

pořizuje opakovaně podle svých aktuálních potřeb; zadavatel je však povinen vždy dodržet zásady podle § 6 odst. 1.“

36. *Dle § 14 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách „[z]ákladem pro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky na dodávky, jejímž předmětem jsou opakující se nebo trvající dodávky, je skutečná cena uhrazená zadavatelem za dodávky stejného či obdobného druhu během předcházejících 12 měsíců, upravená o změny v množství nebo cenách, které lze očekávat během následujících 12 měsíců, nebo [...]“*
37. *Dle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o veřejných zakázkách „[z]ákladem pro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky na dodávky, jejímž předmětem jsou opakující se nebo trvající dodávky, je součet předpokládaných hodnot jednotlivých dodávek, které mají být zadavatelem pořízeny během následujících 12 měsíců.“*
38. *Dle § 15 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách „[u]stanovení § 14 odst. 1, 3 a 4 se pro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky na služby použijí obdobně.“*
39. *Dle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek „[p]ředpokládaná hodnota veřejné zakázky, jejímž předmětem jsou pravidelně pořizované nebo trvající dodávky nebo služby, se stanoví jako skutečná cena uhrazená zadavatelem za dodávky nebo služby stejného druhu během předcházejících 12 měsíců nebo předchozího účetního období, které je delší než 12 měsíců, upravená o změny v množství nebo cenách, které lze očekávat během následujících 12 měsíců, nebo [...]“*
40. *Dle § 19 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek „[p]ředpokládaná hodnota veřejné zakázky, jejímž předmětem jsou pravidelně pořizované nebo trvající dodávky nebo služby, se stanoví jako součet předpokládaných hodnot jednotlivých dodávek a služeb, které mají být zadavatelem zadány během následujících 12 měsíců nebo v účetním období, které je delší než 12 měsíců, pokud nemá k dispozici údaje podle písmena a).“*
41. *Dle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek „[p]ro stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky na služby, u které se nestanoví celková smluvní cena, je rozhodná předpokládaná výše úplaty za celou dobu trvání smlouvy, je-li doba trvání smlouvy rovna 48 měsíců nebo kratší, [...]“*
42. *Dle § 24 věta první zákona o zadávání veřejných zakázek „[r]ežim veřejné zakázky se určí podle její předpokládané hodnoty, pokud nejde o zjednodušený režim podle § 129.“*
43. *Dle § 27 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek „[v] veřejnou zakázkou malého rozsahu je veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota je rovna nebo nižší v případě veřejné zakázky na dodávky nebo na služby částce 2 000 000 Kč, nebo [...]“*
44. *Dle § 31 zákona o zadávání veřejných zakázek „[z]adavatel není povinen zadat v zadávacím řízení veřejnou zakázku malého rozsahu. Při jejím zadávání je však zadavatel povinen dodržet zásady podle § 6.“*
45. *Dle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu*

nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, [...].“

46. Dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech „*[p]orušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu, [...].“*
47. Dle § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech „*[o]dvod za porušení rozpočtové kázně činí v případě neoprávněného použití prostředků dotace pevnou částku podle § 14 odst. 5, nebo pokud v rozhodnutí o ní bylo uvedeno jedno nebo více procentních rozmezí nebo pevný procentní podíl pro stanovení nižšího odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, finančním úřadem stanovenou částku vycházející z procentního rozmezí nebo pevného procentního podílu uvedeného v rozhodnutí, a to pro každý jednotlivý případ; při stanovení částky odvodu vezme finanční úřad v úvahu závažnost porušení povinnosti, jeho vliv na dodržení účelu dotace a hospodárnost uložené sankce; [...].“*
48. Dle § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech „*[o]dvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.“*
49. Podstatou projednávané věci je především otázka, zda v kontrolovaném období 2016 až 2018 žalobkyně stanovila správně hodnotu veřejných zakázek na zajištění logistických služeb, tedy zda se v daném případě jednalo o více veřejných zakázek malého rozsahu zadáných na základě výběrového řízení mimo rámec zákona o veřejných zakázkách a zákona o zadávání veřejných zakázek či zda měly být posuzovány jako jedna nadlimitní veřejná zakázka zadaná v režimu citovaných předpisů, tedy zda v kontrolovaném období došlo ze strany žalobkyně k porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech.
50. Soud se nejprve věnoval námitce žalobkyně vznesené pod *třetím žalobním bodem*, kterou žalobkyně zpochybňovala přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost (slovy žalobkyně „*napadené rozhodnutí je stíženo vadou zmatečnosti*“).
51. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
52. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevyporádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

53. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.
54. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
55. Městský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci žádná z výše naznačených skutečností, která by vedla k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nastala. Soud ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí prezentoval své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostal v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou seznatelné důvody, pro které žalovaný dospěl k závěru o porušení rozpočtové kázně, jakož i úvahy, jimiž byl při posouzení jednotlivých zákonných hledisek ve svých závěrech veden.
56. Z napadeného rozhodnutí soud v návaznosti na námitku žalobkyně ověřil, že žalovaný skutečně poměřoval hodnotu plnění za logistické služby s hodnotou přepravovaného zdravotnického materiálu, kdy v bodu [61] napadeného rozhodnutí uvedl, že v rámci „VZMR 1 smluvní odměna ve výši 57 800,00 Kč bez DPH měsíčně za poskytované logistické služby činí 693 600,00 Kč bez DPH za 1 rok, tj. 1,05 % z ceny spotřebního zdravotnického materiálu podle předpokládané hodnoty spotřeby dodávaného spotřebního zdravotnického materiálu ve výši 66 276 174,00 Kč bez DPH za dobu 1 roku, uváděné odvolatelem v zadávací dokumentaci Nadlimitní veřejné zakázky. Při tom z veřejně dostupných zdrojů, např. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) č. j. ÚOHS-S0639/2016/VZ-47912/2016/553/VDy ze dne 02.12.2016 nebo rozhodnutí ÚOHS č. j. ÚOHS-S481/2014/VZ-18005/2014/513/PDr ze dne 27.08.2014 vyplývá, že výše odměny za poskytování logistických služeb se v běžné praxi pohybuje okolo 10 % z ceny spotřebního materiálu.“
57. Ani soudu není zcela zřejmé, co uvedeným konstatováním žalovaný zamýšlel a proč žalobkyni jinými slovy vytýkal, že smluvní odměna, kterou si za zajištění logistických služeb ujednala v rámci VZMR1, je nižší a hospodárnější než odměna, kterou za zajištění logistických služeb žalovaný dohledal „z veřejně dostupných zdrojů“. Žádné ustanovení zákona o veřejných zakázkách ani zákona o zadávání veřejných zakázek nestanovuje povinnost vycházet při určení předpokládané hodnoty plnění za logistické služby z hodnoty

přepřavovaného materiálu a žalobkyni tak nic nebránilo uzavřít smlouvu za podmínek, které jsou pro ni výhodnější. Naproti tomu žalovaný v bodu [54] napadeného rozhodnutí naopak uzavřel, že „pokud by zadavatel postupoval v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a zákonem o zadávání veřejných zakázek, mohlo dojít k oslovení daleko většího okruhu potencionálních uchazečů o veřejnou zakázku, a tím i k získání výhodnější nabídky.“ (podtržení doplněno soudem.) Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný na jednu stranu zpochybnil výši smluvní odměny, která je pro žalobkyni hospodárnější než odměna hrazená za logistické služby podle veřejně dostupných zdrojů, na stranu druhou ale žalovaný dovodil, že zadávacím řízením dle zákona o veřejných zakázkách a zákona o zadávání veřejných zakázek mohlo dojít k oslovení většího počtu uchazečů o veřejnou zakázku a získání výhodnější nabídky. Soud přisvědčuje žalobkyni, že argumentace žalovaného v tomto ohledu nepůsobí logicky a konzistentně, avšak vzhledem k tomu, že žalovaný ze shora citovaných úvah nečinil žádné konkrétní závěry ve vztahu k meritornímu posouzení věci, soud dospěl k závěru, že žalovaným předložené úvahy k nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí nevedou.

58. Napadené rozhodnutí tak v daném směru není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, resp. které by bránily jeho věcnému přezkumu ze strany soudu, neboť je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel a jak jej právně posoudil.
59. Soud následně přistoupil k posouzení prvního a druhého žalobního bodu, kde žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí.
60. *První žalobní námitkou* žalobkyně tvrdila, že v daném případě nedošlo k zakázanému dělení předmětu veřejné zakázky, když byly všechny zakázky na logistické služby uzavírány minimálně na 12 měsíců. Ve vztahu k VZMR 1 (která se řídí nyní již zrušeným zákonem o veřejných zakázkách) dle § 13 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách platí, že při stanovení předpokládané hodnoty je zadavatel povinen sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období. Rovněž z § 19 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek plyne, že se předpokládaná hodnota veřejné zakázky v případě služeb stanoví jako součet předpokládaných hodnot jednotlivých dodávek a služeb, které mají být zadavatelem zadány během následujících 12 měsíců. Ze spisového materiálu plyne, že VZMR 1, VZMR 2, VZMR 3 i VZMR 4 byly uzavírány vždy na období nejméně 12 měsíců a smluvená odměna byla stanovena měsíčně, přičemž celkové finanční plnění za logistické služby nepřesáhlo v rámci VZMR 1, VZMR 2, VZMR 3 ani VZMR 4 částku 2 000 000 Kč bez DPH. Z § 12 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách a z § 27 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek je zřejmé, že veřejnou zakázkou malého rozsahu je veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota je rovna nebo nižší v případě veřejné zakázky na dodávky nebo na služby částce 2 000 000 Kč. Dle § 31 zákona o zadávání veřejných zakázek není zadavatel povinen zadat v zadávacím řízení veřejnou zakázku malého rozsahu. Při jejím zadávání je však zadavatel povinen dodržet zásady podle § 6.
61. Dle názoru žalovaného šlo o opakující se zajištění logistických služeb ohledně dodávek spotřebního zdravotnického materiálu, jež probíhaly kontinuálně v průběhu trvání uzavřené smlouvy v rámci VZMR 1 a následně uzavřených smluv v rámci VZMR 2, VZMR 3 a VZMR 4, tj. od 31. 7. 2014 do 31. 12. 2020. Z výše uvedeného tedy dle žalovaného vyplynulo, že žalobkyně uzavřela v období 2014–2019 čtyři na sebe navazující smlouvy na dobu určitou

jako veřejné zakázky malého rozsahu se společností NemLog a.s., přičemž předmět uzavřených smluv byl vždy stejný, tj. zajištění logistických služeb souvisejících s dodávkami spotřebního zdravotnického materiálu nakupovaného žalobkyní od jednotlivých dodavatelů, tedy se jednalo o předmět jedné veřejné zakázky.

62. Soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 6 Afs 246/2018 – 32, přihlížel při posuzování, zda žalobkyně jako zadavatel rozdělila v rozporu se zákonem předmět jediné veřejné zakázky na více veřejných zakázek, k místním, časovým a věcným souvislostem předmětů případných jednotlivých veřejných zakázek, kdy za jednu veřejnou zakázku je možné považovat i relativně samostatná plnění (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006 - 69, publ. pod č. 1896/2009 Sb. NSS., jehož závěry se sice vztahují ke starší právní úpravě, avšak jsou použitelné i ve vztahu k zákonu o veřejných zakázkách, jak konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 15. 12. 2010, č. j. 2 Afs 55/2010 – 173, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 Afs 24/2011 - 5). Poptává-li zadavatel plnění svým charakterem totožné či obdobné, např. plnění stejného nebo srovnatelného druhu uskutečňované pro téhož zadavatele v témže časovém období a za týchž podmínek co do charakteru plnění, pak takové plnění musí dle NSS zadávat jako jedinou veřejnou zakázku.
63. Dle rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 20. 4. 2018, sp. zn. S0048/2018/VZ - 11879/2018/523/GHo je dle § 13 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách *„zadavatel povinen sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období. Vzhledem ke skutečnosti, že šetřené veřejné zakázky jsou veřejné zakázky na služby, u nichž Úřad dovodil místní a věcnou souvislost předmětů plnění (k tomu blíže viz odůvodnění tohoto rozhodnutí), a počátek kontraktačního procesu nastal u obou šetřených veřejných zakázek v rámci jednoho účetního období, byl obviněný povinen postupovat podle cit. ustanovení zákona, a tedy sečíst předpokládané hodnoty šetřených veřejných zakázek.“* (podtržení doplněno soudem.)
64. Dále soud poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. 62 Af 54/2010 – 106, dle kterého, *„[p]ředpokládaná výše peněžitého závazku podle § 13 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, je předpokladem (odhadem) zadavatele, který by měl zadavatel znát na počátku příslušného účetního období, neboť jen tak je schopen dostát povinnosti podle § 13 odst. 8 téhož zákona, tj. povinnosti při stanovení předpokládané hodnoty sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období.“* (podtržení doplněno soudem.)
65. Rovněž dle ustálené judikatury NSS (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, sp. zn. 2 Afs 198/2006–69) platí, že *„[z]ákon o zadávání veřejných zakázek v § 67 stanoví algoritmus určení celkové výše peněžitého závazku. Rozhodující přitom je stejnost (či srovnatelnost) druhu plnění, a pokud je uzavíráno více samostatných smluv, je v zákoně určeno i časové hledisko, kterým je rozpočtový rok. V posuzovaném případě to znamená, že výši celkového peněžitého plnění je třeba určit součtem všech peněžitých závazků stejného či srovnatelného předmětu plnění, které zadavateli vzniknou ze zadání veřejné zakázky v jednom rozpočtovém roce. Zákon tedy předpokládá, že zadavatelé budou schopni usuzovat na celkovou výši peněžitého závazku, který vznikne ze zadání zakázky týkající se plnění stejného či srovnatelného druhu v časovém horizontu rozpočtového roku.“* (podtržení doplněno soudem.)

66. Pro podporu shora vymezených judikatorních závěrů soud doplňuje výklad dle odborné komentářové literatury (JURČÍK, Radek. Zákon o veřejných zakázkách. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 178.): *„[p]ři posouzení, zda se jedná o jednu či více veřejných zakázek, je potřeba vždy brát v úvahu a přihlížet k následujícím souvislostem, které vyplývají z rozhodovací praxe ÚOHS a SDEU [...] Časovým – zadání zakázek zadavatel započal tak, že plnění proběhlo v jiném časovém období – jde vzhledem ke znění § 13 odst. 8 první věty zákona o veřejných zakázkách o jinou veřejnou zakázku z důvodu absence časových souvislostí. [...] V případě veřejných zakázek „na dodávky“ a veřejných zakázek „na služby“ je zadavatel povinen při určování předpokládané hodnoty veřejné zakázky sečíst předpokládané hodnoty věcně (dle charakteru plnění) obdobných a spolu souvisejících plnění, která hodlá poptávat na základě zadávacího řízení v průběhu příslušného účetního období – tedy v průběhu příslušného kalendářního roku, případně hospodářského roku (je-li odlišný od kalendářního roku).“*
67. Soud proto uzavírá, že jednak ze samotného znění shora uvedených ustanovení zákona o veřejných zakázkách a zákona o zadávání veřejných zakázek, tak z rozhodovací praxe ÚOHS, krajských soudů i NSS je jednoznačně zřejmé, že pro posouzení, zda jde o jednu nebo více veřejných zakázek, resp. zda je mezi zakázkami dána časová souvislost, je rozhodující období rozpočtového (zpravidla kalendářního) roku, tj. období 12 měsíců. Pokud by tedy žalobkyně například uzavřela VZMR 1, VZMR 2, VZMR 3 a VZMR 4 v průběhu jednoho účetního období (12 měsíců) vždy na tři měsíce, byla by časová souvislost dána. V posuzovaném případě se ale VZMR 1, VZMR 2, VZMR 3 a VZMR 4 vztahovaly každá jedna k účetnímu období alespoň 12 měsíců (kalendářního roku), proto jejich časovou souvislost dovést nelze. Skutečnost, že VZMR 1, VZMR 2, VZMR 3 a VZMR 4 na sebe časově navazovaly, není pro posouzení věci relevantní. Podstatné je, že zadání zakázek žalobkyně započala tak, že plnění proběhlo v jiném časovém (účetním) období z hlediska rozpočtového roku a jedná se tak o jiné (byť na sebe navazující) veřejné zakázky z důvodu absence časových souvislostí. Zákon o veřejných zakázkách ani zákon o zadávání veřejných zakázek nestanovuje povinnost sčítat předpokládané hodnoty jednotlivých veřejných zakázek učiněných v odlišných účetních obdobích ani povinnost uzavírat smlouvy na dobu neurčitou. Soud se ztotožňuje s žalobkyní, že uzavřením smlouvy na dobu neurčitou by žalobkyně postupovala potenciálně nevhodně, neboť by „fixovala“ cenu za zajištění logistických služeb bez možnosti reagovat ať již na provozní změny či na vývoj cen poptávaného plnění na trhu. Závěr žalovaného, že žalobkyně nesprávně stanovila hodnotu veřejné zakázky a porušila § 13 a § 15 zákona o veřejných zakázkách a § 19 a § 21 zákona o zadávání veřejných zakázek, když opakovaně vybírala dodavatele totožného plnění na základě výběrového řízení mimo rámec zákona o veřejných zakázkách a zákona o zadávání veřejných zakázek, čímž došlo k porušení rozpočtové kázně, tak není správný, neboť žalobkyně při svém postupu v rámci VZMR 1, VZMR 2, VZMR 3 a VZMR 4 nepochybila.
68. Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že finanční plnění v rámci VZMR 1 (včetně plnění za období předcházející období kontrolovanému roku 2016) činilo v součtu 1 658 900 Kč bez DPH, a tedy se ve smyslu §12 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách jednalo o veřejnou zakázku malého rozsahu. Finanční plnění za kontrolované roky 2017 a 2018 v rámci VZMR 2 a VZMR 3 ani ve svém součtu ve výši 1 380 000 Kč bez DPH nepřesáhlo zákonem stanovený limit 2 000 000 Kč bez DPH, a proto se rovněž jednalo o veřejné zakázky malého rozsahu. Finanční plnění v rámci VZMR 4 se vztahovalo k období let 2019 a 2020, tedy k období navazujícímu na období kontrolované, a nelze je tedy při posouzení věci zohlednit. Závěr žalovaného v bodě 50 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný shrnul,

že: „V daném případě na základě výsledku daňové kontroly bylo správcem daně prokázáno, že předmět VZMR 1, VZMR 2, VZMR 3 a VZMR 4 vykazují prvky věcné i časové souvislosti. Dle odvolacího orgánu tak daňový subjekt nedodržel v rámci VZMR 1 postup stanovený v ustanovení § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, když rozdělil předmět veřejné zakázky, tj. logistické služby související s dodávkami spotřebního zdravotnického materiálu nakupovaných odvolatelem od jednotlivých dodavatelů v období od 31.07.2014 do 31.12.2016 tak, že došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12 zákona o veřejných zakázkách a v důsledku toho zadal VZMR 1 v rozporu s ustanovením § 21 zákona o veřejných zakázkách, který upravuje druhy zadávacích řízení, přičemž předmětnou veřejnou zakázku malého rozsahu zadal jednodušším postupem, než kdyby ji zadával jako jeden celek. V rámci VZMR 2, VZMR 3 a VZMR 4 odvolatel nedodržel pravidlo pro zadávání veřejných zakázek stanovené v § 2 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, když v důsledku nesprávně stanovené předpokládané hodnoty veřejné zakázky tyto zadal jako veřejné zakázky malého rozsahu mimo režim zákona o zadávání veřejných zakázek a nikoli v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, přičemž tento postup mohl ovlivnit výběr dodavatele.“, je tak v rozporu jak se zjištěným skutkovým stavem popsáním shora, tak v rozporu se zákonem, neboť jak finanční plnění v rámci VZMR1, tak finanční plnění v rámci VZMR 2 a VZMR 3 finančního limitu 2 000 000 Kč, stanoveného v § 12 zákona o veřejných zakázkách, resp. § 27 zákona o zadávání veřejných zakázek, ani nedosahuje.

69. Soud proto shledal první a druhou žalobní námitku důvodnou.
70. Čtvrtou žalobní námitkou se soud již nezabýval, neboť její vypořádání by bylo s ohledem na závěr, že nedošlo k porušení zákona o veřejných zakázkách ani zákona o zadávání veřejných zakázek, nadbytečné a neúčelné.

VIII. Závěr a náklady řízení

71. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
72. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do rukou jejího zástupce na nákladech řízení částku 15 342 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu třech úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání před soudem) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně tří režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za podání repliky, neboť úkon neshledal účelným, když se jednalo převážně o shrnutí argumentace již dříve žalobkyní uvedené. Jelikož zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající této dani.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. listopadu 2023

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu